

W § 7 l. 4) tegoż rozporządzenia po słowie „(+ 15° C) należy wstawić słowa: „oraz smarów stałych”.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

Steczkowski

Minister Przemysłu i Handlu:

S. Przanowski

419.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 11 lipca 1921 r.

o odroczeniu terminu ubezpieczenia na wypadek choroby robotników i pracowników rolnych i służby domowej wiejskiej w kasach chorych na obszarze b. zaboru austriackiego.

Na mocy art. 102 i 104 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. № 44, poz. 272) postanawiam co następuje:

§ 1. Ostateczny termin pociągnięcia do obowiązkowego ubezpieczenia na wypadek choroby robotników i pracowników rolnych, i służby domowej wiejskiej, ustalony w art. 3 rozporządzenia z 18 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 51, poz. 316) odracza się do dalszego zarządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

I. Darowski

420.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 22 lipca 1921 r.

wydane w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego w przedmiocie zabezpieczenia przy wykonywaniu ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej praw osób internowanych i wywiezionych przez obce władze oraz osób, powracających do swych siedzib po dniu 1 kwietnia 1921 r.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z r. 1921 № 4, poz. 17) i w uzupełnieniu rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 16 marca 1921 r. (Dz. U. № 27, poz. 157) zarządza się co następuje:

§ 1. Właściciele ziem prywatnych opuszczonych, położonych w powiatach, wymienionych w § 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 16 marca 1921 r. (Dz. U. z r. 1921 № 27, poz. 157),

którzy nie mogli powrócić do swych siedzib przed dniem 1 kwietnia 1921 r. na skutek internowania lub wywiezienia przez obce władze, mają prawo utrzymania, przy przejęciu ich ziem na własność Państwa, jednego zabudowanego folwarku obszaru nieprzekraczającego 400 ha ogólnej przestrzeni.

Za ziemie opuszczone uważa się ziemie, których właściciele lub osoby, prawa ich przedstawiające, nie wrócili do swych siedzib przed dniem 1 kwietnia 1921 r.

§ 2. Dowody internowania lub wywiezienia przedstawione być mają na piśmie w języku polskim, lub z dołączeniem uwierzytelnionego tłumaczenia na język polski, Powiatowemu Komitetowi Nadawczemu w tym powiecie, w którym znajduje się dany obszar ziemi. Równocześnie winien właściciel lub osoba przez właściciela upoważniona, złożyć pisemne oświadczenie, który zabudowany folwark obszaru nieprzekraczającego 400 ha ogólnej przestrzeni chce, w razie uznania przedstawionych dowodów za wystarczające, zatrzymać dla siebie.

W razie, gdy oświadczenia wyżej wspomnianego nie złożono, wybór folwarku, który ma być pozostawiony właścicielowi, dokona Powiatowy Komitet Nadawczy.

Ostateczny termin przedstawiania dowodów upływa w dniu 30 września 1921 r.

§ 3. O uznaniu przedstawionych dowodów za wystarczające orzeka Powiatowy Komitet Nadawczy.

Od orzeczeń Powiatowych Komitetów Nadawczych przysługuje osobom interesowanym prawo odwołania się do właściwej Komisji Odwoławczej.

Tryb postępowania i odwołania określony jest w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 16 marca 1921 r. (Dz. Ustaw. № 27, poz. 157).

§ 4. Właściciele ziem prywatnych opuszczonych, przejętych na własność Państwa, którzy nie przedstawią dowodów internowania lub wywiezienia, bądź co do których przedstawione dowody nie zostały prawomocnie uznane za wystarczające, mogą w razie powrotu do swych siedzib do dnia 12 stycznia 1924 r. i w miarę rozporządzonego zapasu ziemi, otrzymać ziemię w innym miejscu, w ilości odpowiadającej rozmiarowi i wartości poprzednio posiadanego gruntu, jednak nieprzekraczającej 45 ha ogólnej przestrzeni.

Jeśli przejęte na własność Państwa ziemie nie zostały jeszcze w chwili zgłoszenia się poprzedniego ich właściciela przekazane na cele użyteczności publicznej, rozkolonizowane między żołnierzy lub wykonania reformy rolnej, Powiatowy Komitet Nadawczy, orzekając o nadaniu ziemi powracającym właścicielom, winien uwzględnić nadanie im poprzednio posiadanych gruntów w rozmiarach, określonych w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

§ 5. Właściciele, wymienieni w § 4 niniejszego rozporządzenia, winni w celu otrzymania ziemi uczynić pisemne zgłoszenie wraz z niezbędnymi dowodami w Powiatowym Komitecie Nadawczym w tym powiecie, w którym znajduje się należący do nich poprzednio obszar ziemi.

We wzmiankowanym zgłoszeniu w razie chęci otrzymania bezpłatnie budulca, w myśl art. 5 ustawy z dnia 17 listopada 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej, winna być szczegółowo wymieniona ilość i jakość pożądanego budulca uzasadniona rozmiarami posiadanych poprzednio przez petenta budynków.

§ 6. Powiatowy Komitet Nadawczy po zbadaniu zgłoszenia i przedstawionych dowodów wydaje orzeczenie o nadaniu ziemi i ilości drzewa budulcowego, jaką utrzymać ma uprawniony.

§ 7. Do postępowania przy nadawaniu ziemi, w myśl §§ 4, 5 i 6 niniejszego rozporządzenia, mają analogiczne zastosowanie postanowienia rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 23 marca 1921 r. (Dz. U. № 31, poz. 192).

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

J. Raczyński

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:

w z. *J. Makulski*

Sprostowania:

a) ustawy z dnia 7 czerwca 1921 r. o opłacaniu nadzwyczajnych kar za zwłokę od wymierzonych, a nie zapłaconych w terminie podatków i opłat stemplowych (należności stemplowych i bezpośrednich) tudzież taks, oraz o kosztach przymusowego ściągania tychże należności skarbowych (Dz. U. № 57, poz. 357):

W art. 9 punkt 2 wyżej powołanej ustawy w wierszu pierwszym zamiast „miejsca” winno być „miejscu”.

b) ustawy z dnia 1 lipca 1921 r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów obowiązującego w b. Królestwie Polskiem prawa cywilnego, dotyczących praw kobiet. (Dz. U. № 64, poz. 397):

W art. 18 wyżej powołanej ustawy w wierszu przedostatnim zamiast słowa „nie” winno być „niej”.